

„Žel hrdinství, jež dokazujem v klání,
v mlčení má být navždy zahaleno.
Když svědky mít nám krutý osud brání,
jichž ústy mělo by být rozhlášeno,
pak, je-li čas na prosby v ryku zbraní,
odhal mi, prosím tě, svůj stav a jméno.
Ať se štítem či na štítě, chci znát,
kdo bude ctít mé vítězství či pád.“

„Marně se ptáš,“ dí hlasem blízkým jeku,
„co ve zvyku mám tajit, zvědět chceš.
Však před sebou máš jednoho z dvou rektů,
kdož spálili vám vaši velkou věž.“
Vzplál Tankred při té řeči v divém vzteku,
děl: „Špatně chvíli volit dovedeš,
k pomstě mě štve tvá řeč i mlčení,
ty barbarské a hrubé stvoření!“

Šílený běs jim zase srdce svírá
a srazí se, ač mdlí, zas v hrůzném boji.
Kdež umění! I síla odumírá!
Jejich zbraň vztek, který se neukojí.
Kam padne meč, tam zeje hrozná díra
jak brána široká v mase i zbroji,
z níž krev se řine, jenom pohrdání
životu z jejich hrudi prchnout brání.

Když severák i jižní vítr ztichá,
Egejské moře utiší se snaží,
však hřmí a hučí, zdivočelé šplíchá,
do vlny vlna rozbouřeně vráží,
tak ač z nich s krví prchá moc i pýcha,
jež do úderu žene svaly paží,
přec starý vzdor jej ovládá i pannu,
jím štvání zasazují k ráně ránu.